

УДК 340.15

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313.2019.7.27>**Юрій Олійник,**аспірант кафедри історії держави, права та політико-правових учень
Львівського національного університету імені Івана Франка

СТРУКТУРА ТА КЕРІВНИЦТВО ЛЬВІВСЬКОГО АПЕЛЯЦІЙНОГО СУДУ (1919–1939 РР.)

У статті проаналізовано структуру та керівництво Львівського апеляційного суду (1919-1939 рр.). Здобуття польською державою незалежності в листопаді 1918 р. стало вирішальною умовою для встановлення і розвитку польського судоустрою та судочинства. Зазначено, що функціонування інституту судівництва в Польщі безпосередньо залежало від юридичних традицій, суспільних змін, рівня правової культури і впливу законодавства країн, які свого часу були учасниками поділу Речі Посполитої. Відновлена Польська держава з перших днів свого існування розпочала діяльність, спрямовану на формування органів судової влади, на її території деякий час залишилися чинними іноземні джерела права (австрійські, німецькі і російські). У міжвоєнний період у Польській державі на суди поклали особливу місію, адже вони виступали виразником суспільної справедливості. У діяльності судів важливу роль відігравали їх структура та керівництво. Проаналізовано структуру та керівництво апеляційних та окружних судів у судовій системі Другої Речі Посполитої та розкрито характерні риси структури та керівництва Львівського апеляційного суду. Апеляційний суд у Львові був відповідальним за адміністрування у своєму судовому окрузі, здійснення перевірки в судах нижчих інстанцій, притягнення до відповідальності суддів і судових службовців через дисциплінарні порушення, організацію та реорганізацію судових органів першої і другої інстанцій. Апеляційний суд також займався номінуванням і переведенням суддів з одного в інший суд, стежив за дотриманням законодавства судами нижчих інстанцій, регулював території судових округів (остаточне рішення все ж було за Найвищим судом у Варшаві і Міністерством юстиції), приймав звіти про кількість розглянутих справ судами нижчих інстанцій. Апеляційний суд у Львові був колегіальним органом, структуру визначено, як і інших подібних судових органів, законодавством, розпорядженнями президента і Міністерства юстиції Польщі. Структура Апеляційного суду у Львові передбачала посади президента, віце-президента (теоретично допускалася можливість і двох віце-президентів), судових радників, секретарів, ад'юнктів-секретарів, помічників, канцеляристів. Кількість суддів у різні роки існування Апеляційного суду була неоднаковою (більше 20-ти), так само як і коливалася кількість допоміжних судових працівників (канцеляристів, урядників, помічників, офіціалів).

Ключові слова: структура, керівництво, суд, Львівський апеляційний суд, Друга Річ Посполита.

Постановка проблеми. У сучасних умовах утвердження Української держави одним із важливих завдань є реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів для практичної реалізації принципів верховенства права і забезпечення кожному права на справедливий судовий розгляд справ незалежним та неупередженим судом. Для виконання цього завдання необхідно привести чинне законодавство до міжнародних стандартів, відновити довіру до судової влади в Україні. У сучасних умовах реформування судової системи і судочинства в Україні, серед іншого, важливо використати як національний, так і міжнародний історичний досвід. Значне зацікавлення викликає історико-правовий аналіз структури судової влади в Західній Україні в складі Другої Речі Посполитої (1919-1939 рр.) на прикладі Львівського апеляційного суду.

Стан дослідження. Деякі питання щодо організації структури та керівництва Львівського апеляційного суду (1919-1939 рр.) вивчали такі українські вчені, як В. І. Калинович, В. С. Кульчицький, Б. Й. Тищик, Л. Т. Присташ, О. В. Липитчук та інші.

Метою статті є розкриття характерних рис структури та керівництва Львівського апеляційного суду (1919-1939 рр.).

Виклад основного матеріалу. Вагому роль у судовій системі Другої Речі Посполитої відігравали апеляційні та окружні суди, які були організовані та діяли, зокрема, й у Західній Україні. У судовій системі Другої Речі Посполитої важливу роль відігравав Львівський апеляційний суд, який було утворено на базі Львівського вищого крайового суду 14 травня 1919 р. Правовою основою його утворення було спільне розпорядження міністра внутрішніх справ та міністра справедливості

№ 47866 від 14 травня 1919 р. Сфера його юрисдикції поширювалася на такі окружні суди: Бережанський окружний суд охоплював своєю діяльністю Бережанський, Підгаєцький, Рогатинський і частину Бібрського і Перемишлянського повітів (гродські суди – в Більшівцях, Бережанах, Бурштині, Ходорві, Козові, Підгайцях, Перемишлянах і Рогатині); Чортківський окружний суд охоплював Борщівський, Бучацький, Чортківський, Копичинський і Заліщицький повіти (гродські суди – в Борщові, Будзанові, Чорткові, Золочеві, Товстому і Заліщиках); Коломийський окружний суд поширював свою діяльність на Городенківський, Коломийський, Косівський і Снятинський повіти (гродські суди – в Городенці, Яблуневі, Коломиї, Кутах, Косові, Обертині, Снятині, Заболотіві); Львівський окружний суд діяв на території Сокальського, Рава-Руського, Жовківського, Любачівського, Городецького, Львівського повітів, міста Львова і частини Бібрського повіту (гродські суди – в Белзі, Бібріці); Станіславський окружний суд розповсюджував свою компетенцію на Калуський, Надвірнянський, Станіславський повіти (гродські суди – в Богородичанах, Делятині, Галичі, Калущі, Станіславі, Тисмениці); Стрийський окружний суд охоплював Тернопільський, Теробовлянський, Сокальський, Збаразький повіти (гродські суди – в Микулинцях, Новому Селі, Підволочиську, Тернополі, Теробовлі, Збаражі); Золочівський окружний суд діяв на території Бродівського, Каменецького, Радехівського, Золочівського, Зборівського і Перемишлянського повітів (гродські суди – в Бродах, Буську, Глинянах, Лопатині, Олеську, Підкамені, Радехові, Зборові, Залізцях, Золочеві).

Апеляційний суд у Львові був колегіальним органом, структуру якого визначено, як й інших подібних судових органів, законодавством, розпорядженнями президента і Міністерства юстиції Польщі. Структура Апеляційного суду у Львові передбачала посади президента, віце-президента (теоретично допускалася можливість і двох віце-президентів), судових радників, секретарів, ад'юнктів-секретарів, помічників, канцеляристів [1, с. 18]. Кількість суддів у різні роки існування Апеляційного суду була неоднаковою (більше 20-ти), так само як і коливалася кількість допоміжних судових працівників (канцеляристів, урядників, помічників, офіціалів) [2, с. 7-9].

Апеляційний суд у Львові поділявся на відділи: 1) президіальний, який керував діяльністю суду і розглядав загальні питання (у складі президії працювало чимало службовців та суддів, які отримували завдання відповідно до їхньої компетенції – правила внутрішнього трудового розпорядку, охорона праці,

охорона суду тощо); 2) перший цивільний відділ розглядав справи, що стосувалися державної скарбниці, апеляції на вироки Львівського, Золочівського і певний час Станіславського окружних судів; 3) другий цивільний відділ розглядав апеляції на вироки окружних судів Львівського апеляційного округу та справи господарських монополій; 4) відділ кримінальних справ; 5) дисциплінарний відділ для суддів і прокурорів; 6) дисциплінарна комісія для службовців, допоміжного персоналу; 7) дисциплінарна комісія для службовців в'язниці; 8) судовий слідчий відділ у справах особливого значення; 9) персональне бюро [3, с. 75-85].

При Апеляційному суді діяв колегіальний орган – Загальні збори суддів, на яких обирався дисциплінарний суд для суддів, вносилися рекомендації стосовно рекомендацій на посади суддів [4, с. 62]. Значну роль у структурі апеляційного суду відіграла канцелярія, працівники якої стежили за документообігом. Після звершення термінів оскарження апеляції окружні суд передавали до канцелярії апеляційного суду у Львові розглянуті справи (згідно з вимогою ст. 405 Цивільного кодексу) [5, с. 402-403].

При Апеляційному суді у Львові, як і при інших апеляційних судах Польської держави, функціонувала прокуратура (*Prokuratura sądu apelacyjnego we Lwowie*), заснована декретом польського уряду від 8 лютого 1919 р. Прокурорів при апеляційних судах призначав президент Польщі, і вони підпорядковувалися Міністрові юстиції, який одночасно виступав генеральним прокурором. Повноваження прокуратури регулював Закон від 31 липня 1919 р. До компетенції прокурорів належав захист приватно-правових і публічних інтересів держави, церковного майна тощо [6, с. 119]. Прокуратура Апеляційного суду стежила за виконанням законів в інтересах Польської держави, а її організація була врегульована в результаті ухвалення Закону про судоустрій 1928 р. Здебільшого прокурорами призначали осіб польської національності, про що красномовно свідчить статистика: станом на 1923 р. із 304 прокурорів в Польщі тільки 12 були не римо-католицького віросповідання і були закріплені лише при окружних судах; при апеляційних судах призначалися лише поляки [7, с. 70].

Крім прокуратури при Апеляційному суді у Львові, 28 серпня 1919 р. було створено окремий відділ Генеральної прокуратури по вул. Романовича (інший створений у Кракові). Відділом керував начальник, а згодом президент. Першим керівником відділу Генеральної прокуратури Польщі у Львові був Кароль Мар'ян Енгель (1919–1922), а його наступником – випускник юридичного факультету

Львівського університету Віктор Гамерський (1923–1939) [8, с. 123]. Створенням окремих відділів Генеральної прокуратури – не при апеляційних судах – польська влада намагалася поставити собі їх на службу і використовувати для політичних цілей.

1 травня 1919 р. Міністерство юстиції Польщі видало загальну інструкцію, якою впроваджувала 6-годинний робочий день – від понеділка до п'ятниці (з 9.00 до 15.00) і в суботу 4-годинний робочий день (з 9.00 до 13.00). Зважаючи на такий розпорядок дня, суди не встигали розглянути вчасно справи, не кажучи вже про підготовчу бюрократичну роботу. Це зумовило звернення Президента Львівського апеляційного округу до Міністерства юстиції із закликом врегулювати це питання [9, с. 38]. Тільки 23 березня 1928 р. Рада Міністрів затвердила попередній припис Міністерства юстиції, який дозволяв там, де існувала відповідна традиція (землі колишньої Австро-Угорщини), суддям працювати 7 годин у робочі дні і 5,5 годин у суботу. Отже, Президент Апеляційного суду у Львові додатково регулював питання робочого дня в судах підзвітному йому округу і прокуратурі своїми обіжниками [10, с. 2-7].

Кандидат на посаду президента апеляційного суду повинен був мати стаж щонайменше дев'ять років суддівської або прокурорської роботи чи тринадцять із половиною років в адвокатурі. Президентом апеляційного суду могли обрати також особу, яка щонайменше три роки очолювала окружний суд [11, с. 18]. Президент апеляційного суду зі стажем не менше дванадцяти років міг претендувати на посаду президента Найвищого суду Польщі [12, с. 85].

Спосіб обрання кандидатів на посади президента і віце-президента апеляційних (подібно й окружних) судів регулювало окреме розпорядження Міністра юстиції від 4 березня 1930 р. [13, с. 134]. Згідно з цим документом кандидатів на вакантні посади віце-президентів апеляційних судів (на тих самих умовах і президентів окружних судів) Міністрові юстиції представляв президент апеляційного суду. Подання на посаду президента апеляційного суду безпосередньо вносив Міністр юстиції. Призначений віце-президент апеляційного суду зобов'язувався упродовж 14-ти днів зголоситися до призначеного суду і приступити до роботи (починаючи з 1932 р. термін міг бути скорочений) [14, с. 661]. Якщо з певних причин цього не відбулося, Міністерство юстиції володіло правом уневажнити попереднє рішення. Обіймаючи керівну посаду, суддя Апеляційного суду обов'язково складав присягу [15, с. 51].

Президент Апеляційного суду забезпечував організаційне керівництво судом. До

обов'язків президента апеляційного суду належало: забезпечення належного і своєчасного розгляду справ, рівномірний і предметний розподіл праці поміж суддями. Президент Апеляційного суду також складав план роботи на рік і відсилав його до Варшави [16, с. 21-23]. Президент відповідав також за розгляд кореспонденції, роботу допоміжного апарату, передання розглянутих справ в архів. За виконану роботу президент звітував перед Найвищим судом [17, с. 1-5].

Президент апеляційного суду здійснював адміністративний контроль над городськими й окружними судами у підвладному окрузі [18, с. 23]. Він також володів правом вимагати усунення невідповідностей в їхній роботі. У разі виявлення правових відхилень у роботі судді нижчої інстанції президент апеляційного суду міг ініціювати дисциплінарне розслідування [19, с. 100].

Водночас Президент Апеляційного суду був ключовою фігурою в комунікації з Міністерством юстиції. 8 серпня 1935 р. Міністр юстиції звернувся до очільників апеляційних судів у Польщі щодо необхідності вивчення ситуації навколо практичних недоліків ухваленого цивільного кодексу: «Міністерство просить <...> про зібрання із судів підлеглого йому округу відповідного матеріалу, який становить істотну вагу» [20, с. 251]. В окремих випадках Президент Апеляційного суду видавав роз'яснення (*okolniki*) щодо трактування тих чи інших юридичних норм. Кількість таких роз'яснень суттєво зросла з упровадженням нових кодексів – цивільного і кримінального. Наприклад, 25 вересня 1936 р. М. Збровський видав роз'яснення щодо винесення судами вироків [21, с. 325].

Процесуальні повноваження Президента апеляційного суду були прописані в кримінальному і цивільному кодексах. Президент апеляційного суду визначав суддю, який розглядатиме ту чи іншу справу, і встановлював терміни розгляду згідно із законодавством. Стаття 403 Цивільного кодексу передбачала право для Президента суду повертати на доопрацювання апеляційну скаргу (в межах тижня) або ж відмовляти у її прийнятті у разі порушення часових термінів [22, с. 397].

Відзначимо, що після призначення нового Президента Апеляційного суду відбувалося формальне передання справ новому керівникові – Президент Апеляційного суду складав план роботи рік і відсилав його до Варшави [23, с. 1-3].

Отже, основними структурними одиницями Апеляційного суду у Львові були відділи (президіальний, перший цивільний, другий цивільний, кримінальних справ, дисциплінарний, дисциплінарна комісія для службовців,

допоміжного персоналу і для службовців в'язниць, судовий слідчий відділ у справах особливого значення). Також при суді функціонував прокуратура. Апеляційний суд у Львові очолював Президент, а в штаті суду значилися віце-президент, судові радники, секретарі, ад'юкти-секретарі, помічники, канцеляристи тощо. Упродовж 1919–1939 рр. Президентом Апеляційного суду у Львові по чергову були п'ятеро суддів, які займалися організацією роботи суду, забезпеченням належного і своєчасного розгляду справ, рівномірним і предметним розподілом праці поміж судьями.

Висновки

Система права і правових відносин у Польській державі після Першої світової війни певний час залишалася еkleктичною, оскільки у різних регіонах держави функціонували норми німецького, російського і австрійського права. Зокрема, у Галичині впродовж десяти років послуговувалися австрійськими нормами права і судочинства. У процесі кодифікації права у Польщі починаючи з 1919 р. помітну роль відіграли львівські правники, професори Львівського університету (як у цивілістиці, так і в криміналістиці). Становлення і розвиток власне польської судової системи було врегульовано в двох польських Конституціях 1921 і 1935 рр. Велике значення мало видання у 1928 р. Закону про судоустрій (набув чинності 1929 р.), який уніфікував судову систему міжвоєнної Польщі. Саме цей закон остаточно встановив судову систему в державі: гродські (повітові), окружні, апеляційні суди та Найвищий суд у Варшаві.

Апеляційний суд у Львові як колегіальний орган був створений у 1919 р., будучи правонаступником Вищого крайового суду. Він складався з декількох структурних частин, зокрема президії, цивільного сенату, кримінального сенату, дисциплінарної комісії для судових службовців, фінансового відділу з канцелярією. До структури суду належала також прокуратура, керівник якої звітував перед Апеляційним судом у Львові. Його повноваження поширювалися на судовий округ, один із найбільших у державі, що охоплював три воєводства – Львівське, Тернопільське і Станіславівське. За час існування Апеляційного суду у Львові територія його правочинності майже не змінилася, за винятком того періоду, коли відбувалося розділення наявних окружних та повітових судів і створення нових судів. Утім, юрисдикція окружних й апеляційних судів не завжди збігалася з межами адміністративних одиниць. Загалом, підзвітними Апеляційному суду у Львові виступали сім окружних судів.

Структура Апеляційного суду у Львові передбачала посади президента, віце-президен-

та, судових радників, секретарів, секретарів-ад'юктів-канцеляристів тощо. У керівництві суду, як, зрештою, і серед усіх працівників Апеляційного суду у Львові, абсолютно переважали поляки. Під час формування суддівського корпусу Львівського апеляційного суду важливим критерієм була політична благонадійність, що проявлялося у призначенні та переведенні суддів на інше місце роботи (або відправлення на пенсію). Суддів Апеляційного суду, до яких існували чіткі кваліфікаційні вимоги, за поданням міністерства юстиції призначав особисто президент держави.

Апеляційний суд у Львові був відповідальним за адміністрування у своєму судовому окрузі, здійснення перевірки в судах нижчих інстанцій, притягнення до відповідальності суддів і судових службовців через дисциплінарні порушення, організацію та реорганізацію судових органів першої і другої інстанцій. Апеляційний суд також займався номінуванням і переведенням суддів з одного в інший суд, стежив за дотриманням законодавства судами нижчих інстанцій, регулював території судових округів (остаточне рішення все ж було за Найвищим судом у Варшаві і Міністерством юстиції), приймав звіти про кількість розглянутих справ судами нижчих інстанцій.

Список використаних джерел:

1. Czerwiński A. Ustrój sądów powszechnych wedle rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6-go lutego 1928 r. Lwów: Nakł. Zrzeszenia Sędziów i Prokuratorów R. P. we Lwowie, 1928. S. 18.
2. Центральний державний історичний архів України у м. Львові (далі - ЦДА України у м. Львові), ф. 205, оп. 1, спр. 2442 (Штатний розподіл у Львівському апеляційному суді, 1930–1931 рр.), арк. 7–9.
3. Учреждения Западной Украины до воссоединения ее в едином Украинском Советском Социалистическом Государстве. Справочник. Львов: Издательство Львовского государственного университета, 1955. С. 75–85.
4. Гловацький І. Українські адвокати у політичних судових процесах у Східній Галичині (1921–1939 рр.). – Львів: Тріада Плюс, 2003. – С. 62.
5. Kodeks postępowania cywilnego z orzecznictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych nowymi ustawami, okólnikami i rozporządzeniami Min. Sprawiedliwości, Komunikacji oraz Skarbu / Ukl. Bronisław Feller. Kraków: Nakł. Wyd-wa Ustawy Stemplowej i Kodeksu Postępowania Cywilnego, 1938. S. 402–403.
6. Buczyński K., Sosnowski P. Prokuratoria generalna. 200 lat tradycji jchrony dobra publicznego. Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe, 2016. S. 119.
7. Гловацький І. Українські адвокати у політичних судових процесах у Східній Галичині (1921–1939 рр.). Львів: Тріада Плюс, 2003. С. 70.

8. Buczyński K., Sosnowski P. Prokuratoria generalna. 200 lat tradycji ochrony dobra publicznego. Warszawa: Wydawnictwo Sejmowe, 2016. S. 123.

9. ЦДДА України у м. Львові, ф. 205, оп. 1, спр. 6 (Відозва Президента Апеляційного суду у Львові від 6.V.1919 р.), арк. 38.

10. ЦДДА України у м. Львові, ф. 205, оп. 1, спр. 6 (Обіжники Міністерства юстиції і голови Апеляційного суду про встановлення робочого дня в судах і прокуратурі, 1919–1939 рр.), арк. 2–7.

11. Czerwiński A. Ustrój sądów powszechnych wedle rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6-go lutego 1928 r. Lwów: Nakł. Zrzeszenia Sędziów i Prokuratorów R. P. we Lwowie, 1928. S. 18.

12. Materniak-Pawłowska M. Zawód sędziego w Polsce w latach 1918–1939. *Czasopismo prawno-historyczne*. 2011. Tom LXIII. Zeszyt 1. S. 85.

13. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości, 1930 r. Nr 17. Poz. 134.

14. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości, 1932 r. Nr 73. Poz. 661.

15. Księga Pamiątkowa ku uczczeniu pięćdziesięcioletniego jubileuszu pracy sędziowskiej Prezesa Lwowskiego Sądu Apelacyjnego Adolfa Czerwińskiego. Lwów, 1926. S. 51.

16. ЦДДА України у м. Львові, ф. 205, оп. 1, спр. 341 (Касація Львівського апеляційного суду у Верховний суд у Варшаві на вирoki цивільних і кримінальних справ у 1935–1939 рр.), арк. 21–23.

17. ЦДДА України у м. Львові, ф. 205, оп. 1, спр. 296 (План роботи Апеляційного суду у Львові на 1933 р.), арк. 1–5.

18. Ustawa o postępowaniu karnem obowiązująca w ziemiach Rzeczypospolitej należących przedtem do B. zaboru austriackiego z 23 maja 1873: Z wszystkimi uzupełniającymi ją ustawami tak B. zaboru jak i Rzeczypospolitej Polskiej; Z powołaniem orzeczeń Sądu najwyższego w Warszawie, jak i B. Najwyższego trybunału kasacyjnego w Wiedniu / Oprac. Kazimierz Konstanty Angerman. Warszawa: Nakł. Księg. Hoesicka, 1924. S. 23.

19. Materniak-Pawłowska M. Zawód sędziego w Polsce w latach 1918–1939 // *Czasopismo prawno-historyczne*. 2011. Tom LXIII. Zeszyt 1. S. 100.

20. Łyszczek R. Wpływ regulacji prawnych państw zaborczych dotyczących organów egzekucji sądowej na zunifikowane ustawodawstwo polskie w okresie II Rzeczypospolitej – wybrane zagadnienia // *Krakowskie studia z historii państwa i prawa / pod redakcją W. Uruszczaka i D. Malec*. Tom 2. Kraków: W-wo Uniwersytetu Jagiellońskiego, 2008. S. 251.

21. *Czasopismo sędziowskie*. Organ oddział Lwowskiego zrzeszenia sędziów i prokuratorów Rzpłtej Polskiej. Listopad-grudzień 1936. S. 325.

22. Kodeks postępowania cywilnego z orzecnictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych nowymi ustawami, okólnikami i rozporządzeniami Min. Sprawiedliwości, Komunikacji oraz Skarbu / ukl. Bronisław Feller. Kraków: Nakł. Wyd-wa Ustawy Stemplowej i Kodeksu Postępowania Cywilnego, 1938. S. 397.

23. ЦДДА України у м. Львові, ф. 205, оп. 1а, спр. 4669 (Акт передачі справ при зміні керівництва Апеляційного суду у Львові, 1935–1937 рр.), арк. 1–3.

The article analyzes the structure and leadership of the Court of Appeal of Lviv (1919-1939). The acquisition of the Polish independence state in November 1918 was a decisive condition for the establishment and development of the Polish judicial system and legal proceedings. It is noted that the functioning of the institution of the judiciary in Poland directly depended on legal traditions, social changes, the level of legal culture and the influence of the legislation of the countries that at one time participated in the division of the Second Commonwealth of Poland. The restored Polish state from the very first days of its existence began the activities aimed at the formation of judicial authorities, for some time foreign sources of law (Austrian, German, and Russian) remained in force in its territory. During the interwar period in the Polish state a special mission was assigned to the courts, because they were the spokesman for social justice. The role of courts played an important role in their structure and leadership. The structure and management of the appellate and district courts in the judicial system of the Second Commonwealth of Poland and the characteristic features of the structure and leadership of the Court of Appeal of Lviv have been analyzed. The Court of Appeals in Lviv was responsible for administering in its judicial district, carrying out inspections in lower courts, and bringing to justice judges and court officials through disciplinary violations, organization and reorganization of the courts of first and second instance. The Court of Appeals also dealt with the nomination and transfer of judges from one court to another, followed the law by lower courts, regulated the territory of the judicial districts (the final decision was nevertheless at the highest court in Warsaw and the Ministry of Justice), took reports on the number of cases considered by the lower courts authorities. The Court of Appeal in Lviv was a collegiate body whose structure is defined, as well as other similar judicial bodies, legislation, orders of the president and the Ministry of Justice of Poland. The structure of the Court of Appeal in Lviv provided for the office of president, vice president (theoretically, the possibility of two vice-presidents), court advisers, secretaries, adjunct secretaries, assistants, clerks. The number of judges in different years of the Court of Appeal's existence was uneven (more 20), as well as the number of auxiliary court employees (stationers, officers, assistants, officers) varied.

Key words: structure, leadership, court, Court of Appeal of Lviv, Second Commonwealth of Poland.